

Mersin Milletvekilimiz Mehmet Emin Ekmen'in 2026 Yılı Bütçesi Üzerine Kapanış Konuşması

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; ben de sözlerime mübarek üç ayları tebrik ederek başlamak istiyorum. Efendimiz'in duasından mülhem bir şekilde "Ya Rabbi, recep ve şabanı bize mübarek kıl, Ramazan Bayramı'yla birlikte de bizi kardeş kavgasının nihayete erdiği günlere eriştir ve çiftte bayram yaşat." diye dua ediyorum.

Arkadaşlar, bütçe, rakamlardan oluşan soğuk bir tablo değildir; bu bir tercih belgesidir, bir niyet beyanıdır. 2026 bütçesine baktığımız zaman bu bütçe milletten yana değil; bütçenin faiz lobilerinden, tefecilerden, millî yargıyı devre dışı bırakıp Londra tahkimine bağladığımız garanti ödemeli müteahhitlerden, davetiyeli ihale düzeninden, sözde tasarruf genelgelerine rağmen itibarı gösteriş, israf ve şatafatta arayanlardan, Varlık Fonuna devredilerek rekor zararlara maruz kalan şirketlerin denetimsizliğinden, el konulan şirketleri peşkeş çekip yok pahasına satışlar yaparak servet transferinin kitabını yazan TMSF düzeninden yana yapıldığını açıkça görüyoruz.

Bu bütçe bir vazgeçiş metnidir; bütçe, emekliden vazgeçişin, çiftçiden yüz çevirişin, genci umutsuzluğa terk edişin, reel sektörü yok sayışın, Sayıştay, TMSF, Varlık Fonu üçlemesiyle denetim ve şeffaflığın sona erişinin ama öte yandan, faiz lobilerine, kur koruma vurguncularına ve şatafat tutkusuna kapıları sonuna kadar açışın bir ilanıdır.

Hükûmetin bütçe sunuşu gibi ittifak partisi milletvekillerinin de konuşmaları kendine âşık, saplantılı bir ruh hâlinin gösterisi oldu âdeta. Sokaktaki gerçekleri, güçteki yozlaşmayı, her gün başka bir şekilde karşımıza çıkan çürümeyi, hane halkının çaresizliğini, mafya babalarında aranan adaleti, simit, çay hesabıyla bile geçinemeyen asgari ücretliyi, torunuyla bayramlaşamayıp otel odalarına terk edilen emekliyi, evladının çantasına beslenme koyamayan anneyi, "Aile Yılı"nda bile iktidarın kontrolündeki kanallardan akıtılan gündüz kuşağı cerahatını ve irinini, Türkiye Yüzyılı'nda tükenen, bizi biz yapan kadim değerleri, bağımlı gençleri, cezaevlerini dolduran torbacıları, kapanan tekstil fabrikalarını, vatandaşın katlanarak artan borcunu, hepimizin her an telefonuna gelen kumar ve bahis daveti içeren SMS'leri, çiftçiyi, hayvancıyı ezen ithalat politikalarını; kısaca, hakkı, hakikati, gerçeği görmeyen bir anlatıyı burada günlerce dinledik, âdeta tahammül ettik. Kendine âşık ve sudaki aksine kavuşarak boğulan Nergis'i, bize anlatılan bu tekdüze gösteride sorunların dolaylı bir şekilde de olsa ifadesi ve buna dair bir çözüm niyetini de göremedik.

Arkadaşlar, iki şeyi yapmak emin olun sizi küçültmez, büyütürdü: Bir, sorunlarla yüzleşen ve bunların farkında olduğunuzu gösteren bir empati dili. İki, bu sorunları çözmeye dair bir niyet beyanı sunabilirdiniz. Tabii ki size göre sorun yoksa çözümünden de bahsetmek anlamsız olacaktı. Tam da bu körlük nedeniyle Goebbels'e taş çıkaracak bir icraatın içinden dinledik on dört gün boyunca. Bu gösteri, yer yer plastik, yer yer yapmacık ve çığ sahne performansıya buluşunca, emin olun, ortaya hazin, hazin olduğu kadar da trajik bir fotoğraf çıktı. Oysa iktidar partisi milletvekillerimiz "Genç arkadaşım, içine düştüğün tükenmişliğin farkındayız." "Kadınlar, yaşadığınız güvercin tedirginliğini biz de hissediyoruz." "Evladının kazağını, montunu bile yenileyemeyen, sofrasına et koyamayan anne, baba; sizden haberdarız." "Arkadaşıyla ancak cami bahçesinde vakit geçirebilen amcacığım, kiraya bile yetmeyen emekli maaşından biz de muzdaripiz." "Kur-enflasyon sarmalında şalter indiren ihracatçı, bugünler geçecek." "Evladı gibi baktığı süt ineğini ve gebe hayvanını kesen çiftçi, bizim de içimiz acıyor." demek sizi küçültmezdi. Siz bu sorunlara işaret etmeyi, bu empatiyi yapmayı bile kendiniz için küçültücü bir tablo olarak gördünüz.

Arkadaşlar, tevazu, empati, farkındalık insani vasıflardır, bunu vatandaştan esirgememenizi beklerdik. İktidarı sürdürebilmenin matematiğini, mekaniğini çözmüş olabilirsiniz ama bir an önce doğaya, ilahi olana, fitri olana dönebilirseniz, bunun ülkemiz için de sizin için de hayırlı olacağına inanıyoruz. Değerli arkadaşlar, size Mecliste kurulan Süreç Komisyonuna sunulan raporlardan bir cümleyi aktarmak istiyorum; cümle şöyle: "Süreç, Türkiye'de yönetim sisteminin şeffaflık, hesap verebilirlik ve iyi yönetim normlarına daha uygun hâle getirilmesi, demokratik ve hukuki standardı daha yüksek bir yapısal, idari, finansal ve organizasyonel yapının oluşturulmasına dönük reform ve düzenlemelerin zeminini oluşturacaktır." Şimdi, bu cümleyi kim yazdı acaba? CHP mi yazdı, YENİ YOL mu yazdı? DEM mi bahsediyor? Zihnimizde uçuşuyordur. Bu tespiti kim yapmış olabilir? Kendinizi çok yormayın. Bu cümle AK Parti'nin raporunun 56'ncı sayfasından. Oysa on dört günlük anlatı böyle demiyordu. Siz burada on dört gün boyunca tekamülünü tamamlamış, mükemmel, kusursuz, ilahî iradeyle şekillenilmiş bir liderlik, devlet ve ülke anlattınız oysa. Sizin anlatınızda şeffaflık, hesap verilebilirlik, iyi yönetim sorunları diye bir sorun yoktu; demokratik ve hukuki standartlarımız zaten kusursuzdu. Yapısal, idari, finansal organizasyonumuz ise insanlık mirasını aşmış durumdaydı. Arkadaşlar, bu cümleyi bu rapora yazan arkadaşın eline sağlık. Bu cümle gerçeklerle yüzleşilip muhasebe yapıldığında kıyametin

kopmadığını bize gösteriyor. Bu cümle, gözlerimizi kapatsak da gerçeğin bir gün bir yerde karşımıza mutlaka çıkacağını gösteriyor.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; Kasım 2025 itibarıyla kira enflasyonu yüzde 69'a dayanmış durumdadır. Avrupa'da bu oran yüzde 3'ler seviyesinde seyrederken aradaki bu dehşet verici fark mevcut yönetimin değil akla ziyan ekonomi deneylerinin bir sonucudur. Emeklinin, asgari ücretlinin maaşının yüzde 80'ini ev sahibine vermek zorunda kaldığı bir ülkede hangi refahtan bahsedebilirsiniz? 1.200 odalı külliye'nin bütçesi yüzde 38 artırılırken milyonlarca vatandaşımız her geceyi, ertesi sabahı nasıl denkleştireceğinin kaygısıyla uykusuz bir şekilde geçiriyor. 2024 Sefalet Endeksi'ne göre Türkiye 5'inci sırada ve bu seviyede Türkiye savaş, iç çatışma ve ağır yoksulluklarla anılan ülkelerle aynı ligde seyrediyor; Sudan, Arjantin, Suriye ya da Yemen gibi ülkeler bizim peşimizde diziliyor. Bu sıralama göstermektedir ki Türkiye'nin yaşadığı bu ekonomik tükeniş, bu ağır bedel küresel bir sorun değil, anlatılan başarı hikâyelerinin aksine yürütülen deneysel politikaların bir sonucudur.

2026 bütçesinin en karanlık sayfası ise faiz ödemeleridir. Bütçede 2 trilyon 713 milyar lira açık olacağı öngörüsüne karşı faize ayrılan rakam tam 2 trilyon 741 milyardır. 2025'te bu rakam öngörünün yüzde 20 üzerinde çıkmıştı, burada da aynı performans beklenebilir. Devletin topladığı tüm vergiler, yaptığı tüm borçlanmalar emekliye, çiftçiye, kadına, gence, hane halkına, üreticiye, çiftçiye değil, doğrudan faiz lobilerine akmaktadır.

Şöyle bir hatırlayalım: 2002'den 2015'e kadar yıllık ödenen faiz miktarı 50 milyarken 2017'de Başkanlık sistemine geçmeden hemen önce 57 milyar iken 2023'te ise 694 milyar olan faiz yükünün 2026'da 3 trilyona dayanması "nas" diyerek çıkılan yolun iflasının tescilidir. Kur korumalı mevduat programının bu ülkeye maliyeti tam 60 milyarı buldu, bugünkü kurla 2,6 trilyon lira yani bütçemizin yaklaşık yüzde 16'sı.

Arkadaşlar, kur korumalı mevduat programı hatalarınız sonucu ortaya çıkmış bir şey değildir, buraya dikkatinizi çekmek istiyorum AK PARTİ'li arkadaşlar. Kur korumalı mevduat programı bilerek ve isteyerek yapılan tarihin en büyük servet transferidir. Bu kaynakla 10 milyon konutun deprem dönüşümü sağlanabilir ve tüm çiftçilerin bütün borçları silinebilirdi, oysa siz bu devasa kaynağı taammüden bir avuç zengine aktardınız. Bunun hesabını bu dünyada siyaseten vereceğiniz gibi ahirette de vereceğinizden hiç endişeniz olmasın.

Bireysel kullanılan kredi tutarı ağustos ayı itibarıyla 5 trilyonu geçerek bir önceki yıla göre yüzde 49 seviyesinde artmıştır. Bu artış geçinemeyen ve ancak borçla ayakta kalabilen vatandaşın mücadelesinin resmidir. Kredi kullanan kişi sayısı da 41 milyondan 42,8 milyona çıkmıştır. Bir kez borç alanın artık borcunu kapatamadığı ve sürekli borçlandığı bir düzen yaratılmıştır. Vatandaşımızın kahir ekseriyeti borçla, krediyle yaşar hâle gelmiştir ve her bir vatandaşın borçlanma miktarı bir önceki yıla göre yüzde 42 oranında artmıştır. Daha da vahimi, ödenmeyen kredi oranlarındaki artıştır. İktidarın kredi genişlemesi olarak sunduğu bu tablo ekonomik canlılığı değil, faiz yükü altında ezilen, borcunu çeviremeyen ve borçla yaşamaya mahkûm edilen bir toplum gerçeğini gözler önüne sermektedir. Bütçedeki faiz harcamaları sanayiye ayrılan bütçenin tam 15 katıdır. 2027 ve 28 dönemleri için ise sanayi desteklerinde bir artış öngörülmemektedir. Reel sektörün 185 milyar dolarlık döviz açığına karşılık destek amacıyla ayrılan miktar bunun on sekizde 1'i yani 10 milyar dolardır. 2025'te imalat sanayisinin millî gelir içerisindeki payının yüzde 21,5 olacağı var sayılmış iken bu gerçekleşme yüzde 16,5'te kalmıştır. 2028 tahminî bile üç yıl önceki gerçekleşme civarındadır, yüzde 18 olarak kayda geçmiştir. Üretmeyen ve üretimi desteklemeyen bir Türkiye'nin küresel rekabette şansı yoktur. Sanayi Bakanlığının toplam bütçesinde bölgesel kalkınmaya ayrılan pay 47 milyar olup toplam bütçenin sadece yüzde 3'üne karşılık gelmektedir. Türkiye gibi bölgeler arası kalkınmışlık farkının son derece derin olduğu bir ülkede bu rakam yetersizdir. Birçok ilimizde gelir düzeyi düşük, istihdam olanakları sınırlı, sanayi altyapısı zayıf ve kamu yatırımları yetersizdir. Sanayi Bakanlığının SEGE 2025 Raporu dahi bölgeler arası kalkınmışlık farklarını ortadan kaldırmayı hedefleyen politikaların başarısının ilanıdır. Rapora göre 44 il ortalamasının altında negatif seyretmektedir. İstanbul ile Ağrı arasında ortaya çıkan uçurum yıllardır uygulanan bölgesel kalkınma politikalarının sonuç üretmediğini aksine eşitsizliklerin derinleştiğini göstermektedir. Geri kalmış bölgeler için yüzde 70, 80, 90 civarında olarak uygulanan yatırım teşvik indirimleri tek tip ve yüzde 60 olarak güncellenmiştir. Eşitlik adı altındaki bu görüntü bölgesel adaleti zedelemiş ve sonuç iller arasındaki kalkınma farkının kalıcı hâle gelmesi olmuştur, olacaktır.

Program uygulanmaya başladığından beri dış ticaret açığımız 200 milyar doları aşmıştır. 2025'te 67 milyar dolarlık dış ticaret açığımızın 34 milyar doları sadece Çin'dir. 2013'te Çin'le olan ticaret açığımız yüzde 21 oranındayken bugün bu oran yüzde 51'e fırlamıştır. Böyle bir bağımlılığın dış politika açısından da nasıl sonuçlar ürettiğini bu iktidarın Doğu Türkistan meselesinde üretmediği, aciz kaldığı siyasette de görmekteyiz. 2026 yılı için ticaretin geliştirilmesine ayrılan

ödenek 1,4 milyardan 1,3 milyara düşürülmüştür. Oysa Türkiye, uzunca bir süre ihracat odaklı büyüme, ucuz TL hikâyeleriyle âdeta dolandırılmıştır.

Tarım Kanunu'na göre bu bütçede çiftçiye en az 770 milyar lira verilmesi gerekirken ayrılan pay 168 milyardır. Tarım sektörünün millî gelir içindeki bu payı en az üretim kadar önemli bir sinyaldir. Yirmi üç senede yüzde 11,5'ten yüzde 6'ya düşmüştür. Su ve gıda savaşlarının dünyayı beklediği bir yerde, bir kavşakta tarım resmen bitirilmiştir. Türkiye, 800 milyon dolarla ABD'den sonra dünyanın en büyük ikinci sığır ithalatçısı ülke durumuna düşürülmüştür. Çiftçiye ithalat lobilerine mahkûm eden bu anlayış aynı zamanda gıda güvenliğimizi de tehlikeye atmaktadır. Çiftçiye destek verilmezken faize 3 trilyon lira ayrılmıştır. Bu yıl hazineden enerjiye verilen destekler azalacak, bu da orta direğin faturasının kabaracağı anlamına geliyor. Elektrik ve doğal gaz faturaları bir süredir şöyle bir cümle ekleniyor: "Bu faturanın şu kadarını devlet ödemektedir." diye. Gelin aynı uyarıyı emekli ve asgari ücretli için de yapalım. Her ayın 15'inde emekliye, asgari ücretliye şöyle bir mesaj gitsin: "Size ödememiz gereken ücretin yarısını faizcilere ve tefecilere, davetiyeli ihalelere, müteahhitlere ve garanti ödemelere ayırdığımız için size ancak bu kadarını ayırıyoruz, özür dileriz." denilsin. (YENİ YOL ve CHP sıralarından alkışlar) Öyle ya küçük bir sübvansiyon her faturada gözümüzün önüne sokuluyorsa çiftçiye, emekliye, asgari ücretliye ödenemeyen paranın da nereye gidilmesi açıkça ortaya konulmalıdır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının bütçesi bu yıl yüzde 6'dan yüzde 2,5'a düşecektir ve bu faiz ödemelerinin altında 1'i anlamına gelmektedir. Sosyal güvenlik, sosyal yardım hizmetlerine ayrılan bütçedeki artış yüzde 17'dir oysa açık artışı yüzde 40'tır ve bunun çok altındadır. Emeklinin ve dar gelirlinin sağlık ve sosyal güvenlik şemsiyesinden daha az yararlanacağı, devletin vatandaşını sosyal risklere karşı daha korumasız bırakacağı bir yıl bizi bekliyor demektir. Eğitim bütçesi 1,9 trilyondur güya çok büyük bir rakam ama bunun yüzde 85'i sadece personel maaşlarına gitmektedir. Okullarda bırakınız fiziksel iyileştirmeyi, bırakınız laboratuvar kurmayı; okullarda temizlik için peçete ve sabunu veliler sağlamakta, güvenlik ise sağlanamadığı için torbacılar okulların dört bir yanını kuşatmış durumdadır, okullarda çeteler almış başını gitmektedir. OECD ülkeleri öğrenci başına 12 bin dolar harcıyorken Türkiye'de bu rakam 4 bin dolarda kalmıştır ve maalesef, Türkiye'de her 5 öğrenciden 1'isi yeteri kadar geliri olmadığı için haftada en az bir gün öğün yiyememektedir; çocuklarımız okullarda açlıktan bayılırken faizciler, tefeciler, müteahhitler, garanti ödemeciler gelirlerini katlayarak büyötmektedir.

Sağlık ödemeleri ise toplam faiz ödemesinin tam olarak sekizde 1'idir. Devlet hastanesinde MR ve tomografi için aylar süren günler beklenirken şanslı vatandaşların tedavi süresi ise dünya ortalamasının çok altındaki dakikalarla ölçülmektedir. Kanayan yaramız personel yetersizliğidir. "Giderlerse gitsinler." diye bütün doktorlarımızı Avrupa'ya kovaladık; orada kuryecilik, kebabçılık yapıyorken doktorlarımız, bugün dünyada doktor sıralamasında 66'ncı sıradayız ve Arnavutluk'tan bile geri bir yerdeyiz. Şehir hastanelerine ödenen kira bedelleri bütçeyi yutarken temel sağlık hizmetlerine erişim her geçen gün zorlaşmaktadır. Enflasyon, kur artışı ve hastane garantileriyle şişen KÖİ ödemeleri bütçe disiplini bozan en öncül kalemlerden biri hâline gelmiştir. Hastaneler boş da olsa dolu da olsa şirketlere garanti ödemeleri yapılmakta ve şirketler sıfır riskle, yüksek getirilerle ihya edilmektedir. Bütçe sağlık hizmetlerinden çok kamu kaynaklarıyla finanse edilen şirketlerin bütçesine dönüştürülmüştür. Şehir hastanelerine para ödenirken aile hekimliği, koruyucu sağlık hizmetleri, kamu hastanelerinin bakım, onarım ve personel ihtiyaçları ise maalesef yoklukla cebelleşmektedir ve her geçen gün daraltılmaktadır. Sağlık çalışanlarının özlük hakları, randevu krizleri ve temel sağlık hizmetlerindeki aksaklıklar ise bir başka ciddi sorundur.

Aile Yılı'nda aile bütçesinin de daraldığı bir tabloyla karşı karşıyayız. 2024 öngörüsüne göre 2026 bütçesinde 14,4 milyar dolar aileye ayrılması gerekirken teklif edilen rakam 11,4 milyardır. Burada dörtte 1 oranında bir azalma söz konusudur. Üstelik bu erime baskılanan kur rejiminde gerçekleşmiştir yani enflasyona karşı reel anlamda Aile Bakanlığı bütçesindeki gerileme, erime çok daha yüksektir. Aile Bakanlığında yapılacak yardımlarda 100 milyarlık bir düşüş söz konusudur. Faiz ödemeleri aile yardımının 35 katı, yaşlılık yardımının ise tam 135 katıdır. Ekonomik yıkım aile kurumunu da sarsmaktadır. Doğurganlık hızının düşmesi gibi evlenme hızı da hızla düşerken boşanma hızı hedeflerin yüzde 60 üstünde, binde 2,18 seviyesinde olmuştur. Kadına yönelik şiddette sadece ilk dokuz ayda 290 kadın öldürülmüştür. Türkiye Avrupa'da en yüksek bebek ölümüne sahip ülkelerin başında gelmektedir. Bu fotoğraf bir neslin nasıl yok edildiğinin fotoğrafıdır. Faiz harcamaları gençlik için ayrılan bütçenin tam olarak 9 katıdır, faize giden para yurtlar, öğrenim kredileri ve spor için ayrılan parayı 10'a katlamaktadır; 3 bin liralık krediyle sadece 16 adet tavuk döner alınabilmektedir. Bırakınız gezmeyi, tozmayı, eğlenmeyi, kendini geliştirmeyi, gençlerimiz bir kahve içememekte ya da telefonlarını tamir bile ettirememektedir. Gençlik ve Spor Bakanlığının bütçesindeki bağımlılıkla mücadeleyle ayrılan para on binde 2'dir. İlkokul seviyesinde uyuşturucuya başlanılan bir ülkede, bu, gençlerimizin uyuşturucu çetelerine, yasa dışı bahis ve çete şiddetine teslim edildiğinin resmidir.

Ulaştırma Bakanlığına ayrılan bütçe ise sadece yüzde 9'dur, bütçe artışı ortalamanın altındadır ve garanti ödemelerine ayrılan parayı ayırdığımızda, bu yıl ulaştırma altyapısında bir yatırım yapılmayacağı ortaya çıkacaktır. 2013'te temeli atılan Ankara-İzmir Hızlı Tren Projesi ise on iki yıl sonra sadece yüzde 18 oranında gerçekleşmiştir. Yapay zekâyâ geçilen bir çağda henüz biz internet hızını ve internet çağını bile yakalayamamış bir durumdayız. Karayolları bütçesinin dörtte 1'i yol yapımına değil, garanti ödemeli müteahhitlere ayrılmıştır ve KÖİ'ler de yani garanti ödemeli programlar da tıpkı kur koruma gibi servet transferinin bir ismi olmuştur.

Hukuk güvenliğinin olmadığı bir ülkede ekonomi düzelmez. Türkiye Hukukun Üstünlüğü Endeksi'nde 118'inci sıradadır, komşularımız Honduras ve Nijer'dir. Cezaevlerindeki doluluk yüzde 140'a ulaşmıştır. Küresel Organize Suç Endeksi'nde Avrupa'da 1'inci -bu önemli- dünyada ise 10'uncudur; Türkiye'nin hak ettiği sıralamalar buralar değildir, Irak ve Kenya'nın dahi gerisindeyiz. Uzunca bir süre içinde bulunduğumuz hâli tanımlamakta zorlanıyorduk, hukuk devleti değildik ama kanun devleti de olmaktan uzaklaşmıştık; bütçenin açılışında buradaki sorunları anlattım. En son Sayın Cumhurbaşkanı uygun bir tanımla hâlipürmelal-limizi ortaya koyduğu bir yargı devletiyiz ve bu yargı devleti gücünü kanundan, hukuktan, vicdandan alan değil, gücünü kendisine verilen talimatlardan ve kendisinden vehmettiği güçten alan bir yargı devletidir. Her 3 liralık verginin 2'si dolaylı vergilerden toplanmaktadır. Ücretliden kesilen stopaj yüz binlerce şirketin ödediği kurumlar vergisinden fazla olacaktır. Kayıt dışı ekonominin yıllık maliyeti 300 milyar dolar iken bununla mücadele için ayrılan bütçe binde 2'dir. Bütçe açığı geçen yıla göre yüzde 40 artacaktır. Turizmdeki hâlimiz faizin kırkta 1'i oranındayken kültürün ağırlığı -ki Türkiye Yüzyılı'ndan bahsediliyor- tam olarak binde 3'tür.

Dışişlerinin hâlipürmelal-lini ise Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin yirmi üç yılda tanıyan, tanıtılabilen ülke sayısı sıfır iken Rum Kesimi'yle diplomatik ilişki kuralların sayısının 31 olduğunu göstermektedir; üstelik bu yıl Türkiye Cumhuriyetler de bu kervana katılmıştır ve maalesef iktidar bu can acıtıcı tabloyu sessizlikle geçiştirmiştir. Vize randevularının ise karaborsaya düştüğü bir politikayla karşı karşıyayız.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; bu bütçe emekliyi yok sayan, asgari ücretliyi ezen, çiftçiyi toprağa küstüren, gençleri ülkeden kaçıran bir bütçedir; bu bütçede akıl, bilim, adalet yoktur; milyarlarca dolar faize gömülmüştür ve vatandaş ağır enflasyon altında ezilmeye devam etmektedir. Hukukun

üstünlüğünü, liyakati esas alan, üretim ve hakça paylaşımı merkeze koyan bir ekonomi söz konusu değildir. Milletimiz bu savurganlığı, bu adaletsizliği ve bu beceriksizliği ilk seçimlerde cezalandıracak ve layık olduğu şekilde yönetileceği kadroları işbaşına getirecektir.

Sayın Bakanlara -şu anda burada yok Sayın Cevdet Yılmaz, Sayın Mehmet Şimşek- bir konuyu hatırlatmak istiyorum sözlerimin bu kısmında: Doğu tıbbında, geleneksel Doğu tıbbında vücuda sağlıklı günleri hatırlatmak bir tedavi yöntemidir, hücreler o sağlıklı günleri hatırladığında tekrar kendini onaracağı kabul edilmektedir.

Ben, iki Bakanımıza 2004 ve 2008 yılları hatırlatmak istiyorum. 2003 TÜFE enflasyonu yüzde 18,4 iken 2004'te asgari ücrete yüzde 37,5 zam yapılmıştır; tam olarak enflasyonun 2 katı. 2005 yılında ise enflasyon yüzde 7,7'ye düşmüştür. 2008 yılında ise enflasyon yüzde 10,1 iken yüzde 19,8 yani bir daha enflasyonun 2 katı zam yapılmıştır ve o yıllarda her yıl temmuz ayında güncelleme yapılmıştır. Demek ki asgari ücret artışı iddia edildiği gibi enflasyon artışına sebebiyet vermiyormuş; asgari ücret artışı ekonomik dengeleri bozmuyormuş. Ne zaman? Ülke yönetimini ve ekosistemini düzgün kurgulayıp çalıştırdığınız zaman. Bunu yapabilecek bir irade bugün ortaya çıkarsa hemen başlangıçta üç adım yeter: Bir, ehliyetli, liyakatli ve güçlü kadrolar; iki, yolsuzluk ve gösteriş sarmalından çıkış; üç, hukuk, adalet ve özgürlükleri merkeze alan bir yönetim anlayışına geçiş.

Arkadaşlar, ülkenin kaderi hiç kimseye, hele hele tek başına bir kişiye bağlı olamaz. AK Parti'nin kuruluş yıllarına gittiğimizde o zamanki kadrolara, o zamanın siyaset ve bürokrasi kalitesine, partinin ağır isimlerine, parti ve devlet yönetiminde oluşturulan dengeye baktığımızda o zamanlarda nasıl bu kadar düşük faiz ödendiğini ve nasıl enflasyonun tam 2 katı oranında asgari ücrete zam yapıldığını anlayacaksınız. O dönemde yakalanan görece refah ortamı tesadüf değildir. Hukukun üstünlüğü, güçlü kurumlar ve ehliyetli ve liyakatli kadrolarla yaşanan bir başarıdır. Bugün ise sorunumuz hukuktan uzaklaşma, kuralsızlık, keyfîlik, iş bilmezlik ve neme lazımcılıktır.

Türkiye'nin yeniden adil, öngörülebilir ve kapsayıcı bir ekonomik düzene kavuşabilmesi için geçmişte işe yaradığı defalarca kanıtlanmış adalet, güven ve akıl eksenli yönetime geçmesi gerektiğini ifade ediyor, hepinizi saygıyla selamlıyorum.